

Parapijos klebonas Kęstutis Rugevičius: Žmogui visuomet reikalinga viltis ir pasitikėjimas Dievu

2022 m. liepos 31 d. Kristaus Prisikėlimo parapijos klebono tarnystę pradėjo kun. Kęstutis Rugevičius, prieš tai nuo 1996 m. liepos rektoravęs Kauno Švč. Mergelės Marijos Ėmimo į dangų bažnyčioje.

„Žmogui visuomet reikalinga viltis ir pasitikėjimas Dievu. Žmogus nori matyti savo gyvenimo, darbų ir viso to, kas vyksta aplinkui, prasmę. Mes esame atsakingi už aplinką, kurioje gyvename ir už tai, kaip gyvename. Visiems linkiu gyvenant Kaune didžiuotis savo miestu, daryti jį gerą, jaukų, gražų, pradendant nuo savęs ir savo šeimos. Visiems linkiu vilties, džiaugsmo ir Dievo palaimos!“ – linki klebonas kun. Kęstutis kiekvienam sutiktajam bazilikoje.

ŠVENTOJO TĖVO ŽODIS

Popiežius Pranciškus: Žinia Pasaulinei maldos dėl rūpinimosi kūrinių dienai

2022 m. rugsėjo 1-oji

Brangūs broliai ir seserys!

„Įsiklausyk į kūrinių balsą“ – tokie yra šių metų Kūrinių skirto laikotarpio tema ir kvietimas. Ekumeninis laikotarpis prasideda rugsėjo 1-ąją Pasauline maldos dėl rūpinimosi kūrinių diena ir baigiasi spalio 4-ąją Šv. Pranciškaus švente. Tai ypatingas metas visiems krikščionims kartu melstis ir rūpintis mūsų bendraisiais namais. Iš pradžių įkvėptas Konstantinopolio ekumeninio patriarchato, šis laikas yra galimybė skatinti mūsų „ekologinį atsivertimą“ – šventojo Jono Pauliaus II paragintą atsivertimą, kaip atsaką į „ekologinę katastrofą“, kurią dar 1970 m. numatė šventasis Paulius VI [1].

Jei išmokstame į jį įsiklausyti, pastebime savotišką kūrinių balso disonansą. Viena vertus, tai saldi giesmė, šlovinanti mūsų mylimą Kūrėją, kita vertus, – gailus šauksmas skundžiantis dėl blogo žmonių elgesio.

Saldi kūrinių giesmė kviečia mus praktikuoti „ekologinį dvasingumą“ (enciklika *Laudato si'*, 216), dėmesingą Dievo buvimui gamtos pasaulyje. Tai kvietimas grįsti savo dvasingumą „meilės kupinu suvokimu, kad nesame atskirti nuo kitų kūrinių, bet su kitomis visatos būtybėmis sudarome įstabią visuotinę bendrystę“ (ten pat, 220). Ši šviesi patirtis ypač sustiprina Kristaus mokinių suvokimą, kad „visa per jį atsirado, ir be jo neatsirado nieko, kas tik yra atsiradę“ (Jn 1, 3). Šiuo Kūrinių laikotarpiu vėl melskimės didžiojoje kūrinių katedroje, gėrėdamiesi

„didingu kosminiu choru“ [2], kurį sudaro nesuskaičiuojama daugybė kūrinių, giedančių Dievo šlovę. Prisijunkime prie šventojo Pranciškaus Asyžiečio giesmės: „Būk pagarbintas, mano Viešpatie, su visa savo kūrinių“ (plg. „Saulės giesmė“). Kartu su psalmininku giedokime: „Visi, kas gyvas, tešlovina Viešpatį!“ (Ps 150, 6).

Deja, šią saldžią giesmę lydi kartus šauksmas. Arba, tiksliau, karčių aimanų choras. Pirmiausia šaukia mūsų sesuo, motina žemė. Ji dejuoja ir maldauja, kad liautumės piknaudžiavę ja ir sustabdytume jos naikinimą. Taip pat šaukia įvairūs kūrinių. Jie pajungti „despotiškam antropocentrizmui“ (*Laudato si'*, 68), kuris yra Kristaus centrinio vaidmens kūriniuose priešingybė, todėl išnyksta gausybė gyvybės rūšių, visiems laikams nustodamos giedoti Dievui šlovinimo giesmes. Tačiau šaukia taip pat ir patys vargingiausieji tarp mūsų. Dėl klimato krizės labiausiai kenčia neturtingieji, nes sausros, potvyniai, uraganai ir karščio bangos vis dažnėja ir intensyvėja. Taip pat šaukia ir mūsų broliai bei seserys iš autochtonų tautų. Dėl grobuoniškų ekonominių interesų jų protėvių žemės grobiamos ir niokojamos

iš visų pusių, o jų „šauksmas kyla į dangų“ (Posinodinis apaštališkasis paraginimas *Querida Amazonia*, 9). Galiausiai šaukia mūsų vaikai. Jausdami trumparegiško egoizmo grėsmę jaunuoliai su nerimu prašo mūsų, suaugusiųjų, padaryti viską, kas įmanoma, kad užkirstume kelią mūsų planetos ekosistemų žlugimui arba bent jau jį apribotume.

Įsiklausę į šiuos skausmingus šauksmus, privalome atgailauti ir keisti ydingą gyvenimo būdą bei sistemas. Evangelijos raginimas „atsiverskite, nes prisiartino Dangaus Karalystė!“ (Mt 3, 2), kviečiantis į naują santykį su Dievu, reiškia taip pat kitokį santykį su kitais žmonėmis bei kūrinių. Mūsų bendrų namų būklės blogėjimui reikia skirti tiek pat dėmesio, kiek ir kitiems pasauliniams iššūkiams, pavyzdžiui, rimtoms sveikatos krizėms ir kariniams konfliktams. „Gyventi Dievo darbų sergėtoju pašaukimu yra esminė dorybingos egzistencijos dalis, o ne koks nors pasirinktinis dalykas ar antraeilis krikščioniškosios patirties aspektas“ (*Laudato si'*, 217).

Kaip tikėjimo žmonės jaučiamės dar labiau atsakingi už tai, kad kasdien elgtumės atsiliepdami į raginimą atsiversti. Tačiau tai nėra tik individualus dalykas: „Ekologinis atsivertimas, kurio reikia ilgalaikiai kaitos dinamikai sukurti, sykiu yra bendruomeninis atsivertimas“ (ten pat, 219). Atsižvelgiant į tai, tautų bendruomenė taip pat raginama kuo labiau bendradarbiauti, ypač aplinkosaugos klausimams skirtuose Jungtinių Tautų Organizacijos susitikimuose.

Roma, Šv. Jono bazilika Laterane, 2022 m. liepos 16 d., Karmelio kalno Švč. Mergelės Marijos minėjimas

Daugiau skaitykite www.prisikelimas.lt

SVEČIUOSE PAS...

Svečiuose pas ilgametį Kristaus Prisikėlimo bazilikos ministrantą Dovydą Liepą

Vilius MISEVIČIUS

Arkivyskupijos globėjo šv. Jono Krikštytojo gimimo dieną, birželio 24-ąją, Kauno arkivyskupas metropolitas Kęstutis Kėvalas įteikė arkivyskupijos garbės ženklus – Šiluvos Dievo

Motinos medalius – už uolumą atliekant įvairias tarnystes grupei arkivyskupijos iškilų bendruomenės narių. Tarp jų už ilgametę uolia ministrantu tarnystę Kristaus Prisikėlimo parapijoje, aktyvų įsijungimą į liturgiją, atliekant lektoriaus tarnystę, religinės spaudos platinimą, savo gyvenimo įprasminimą tikėjimo šviesoje bei asmeninį gyvo tikėjimo liudijimą apdovanojimą pelnė Dovydas Liepa. Ta proga norime išsamiau supažindinti su šiuo jaunuoliu, kuris jau daugiau kaip dešimtmetį beveik kiekvieną sekmadienį patarnauja šv. Mišių metu Kristaus Prisikėlimo bazilikoje, o šio uolaus kataliko stažas parapijos ministrantu jau viršija 18 metų.

„Kadangi mano močiutės Marijonos sūnus Jonas Stankevičius yra kunigas, Dievas ir bažnyčia visą laiką buvo, yra ir bus svarbiausia mūsų gyvenimo dalis. Dėl galimybės pažinti Viešpatį labiausiai dėkingas esu mamai Nijolei ir močiutei. Su jomis kiekvieną sekmadienį bei per šventes nepraleisdavome šv. Mišių. Nuo mažens buvau išmokytas poteriauti, palaipsniui pamėgau įvairiausias maldas“, – pradėjo pasakojimą dvasiškai šiltas ir malonus pašnekovas Dovydas. Besimokant Žaliakalnio Vinco Bacevičiaus pradinėje mokykloje, priimti Eucharistijos bei Atgailos sakramentus jį ruošė tikybos mokytoja Virginija Juodpusienė. Vaikinas prisiminė, kad pakrikštytas Vilkaviškio Švč. Mergelės Marijos Apsilankymo katedroje, o Pirmąją Komuniją bei Sutvirtinimo sakramentą priėmė Kristaus Prisikėlimo bazilikoje. Jis geru žodžiu paminėjo taip pat ir tikybos mokytoją Nijolę Kulėšienę, kuri jaunimą artino prie Dievo, kai jis mokėsi „Saulės“ gimnazijoje.

Pasak Dovydo, jo, kaip ministranto, „karjera“ prasidėjo nuo 5 metų, kai pirmą kartą buvo nuvestas į zakristiją Kristaus Prisikėlimo mažojoje bažnyčioje. Ten keletą metų patarnaudavo kunigams šv. Mišių metu, mokėsi įvairių dalykų: pavyzdžiui, liturgijos reikšmės, kaip teisingai patarnauti (skambinti varpeliais, nešti atnašas, smilkyti ir kt.), talkininkavo parapijos švenčių metu. Ten „pasistažavus“ buvo pakviestas prisijungti prie tuo metu gausių ministrantų gretų Kristaus Prisikėlimo bazilikoje. „Čia patyrimo sėmiausi iš vyresnių už mane patarnautojų Pauliaus Grinos (mokėsi Maironio universitetinėje gimnazijoje), Pauliaus Žeimio („Saulės“ gimnazijos moksleivio), Viliaus ir Regimanto Vasilių ir kt. Metams bėgant ministrantų bazilikoje vis mažėjo, kol galiausiai šiemet iš senųjų bendražygių likau aš vienas...“, – šyptelėjo simpatiškas vaikinai. Apie šį dvasingą jaunuolį daug pagyrimo žodžių išsakė parapijos referentė Aldona Narušienė ir zakristijonas Imantas Mieliulis.

23 metų Dovydas pripažino, kad dabarties laikais sutikti jauną žmogų, kuris tikėtų į Dievą, o juo labiau eitų į bažnyčią – gana nelengva. Būdamas jaunesnis ir jis stengėsi per daug nesiskelbti, kad yra kunigų patarnautojas, kad išvengtų pašaipų ir patyčių. Bręsdamas suprato, kad nėra ko gėdintis, o priešingai – kaip tik turi didžiulis, jog yra puiki galimybė būti Bažnyčios dalimi. Juk ministrantas ne tik artimiau susipažįsta su liturgija, giliau suvokia šv. Mišių prasmę, bet ir brandinamas augti pavyzdingu, atsakingu, teisingu ir aktyviu Bažnyčios bendruomenės nariu. „Tuomet ir pradėjau plačiau diskutuoti bei dalytis savo palyginti maža patirtimi su bendraamžiais, bandyti įrodyti, jog bažnyčia ir tikėjimas nėra vien tik tai, kas bandoma aprašyti spaudoje, internete ar parodyti per televizorių. Dažnai diskusijos privedavo prie sutarimo, jog socialinėje medijoje bažnyčia bei joje dirbantys dvasininkai bei pasauliečiai yra parodomi iš blogosios pusės, o gerieji darbai yra nutylimi ir užmiršdami. Manau, kad pavyko pakeisti ne vieno bendraamžio mąstymą apie tikėjimą Dievu. Viliuos, jog taip dalijantis savo patirtimi su netikinčiais ar abejojančiais jaunuoliais, jie ateityje atsivers ir prisidės plačiau skleisti Gerojo Ganytojo žodį“, – akcentavo dabartinis Kauno technologijos universiteto informacinių sistemų programos ketvirtakursis D. Liepa.

Dovydą dažnai pastebime šv. Mišių metu raiškiai skaitant Šventojo Rašto skaitinius. Už tai, kad tapo ir Dievo žodžio sklaidėju, jaunuolis pirmiausia ačiū tarė Juodkrantės parapijos klebonui Rimvydui Adomavičiui. „Nuo mažens vasaras leidžiu pas močiutę jos sodyboje Neringoje. Juodkrantėje yra Šv. Pranciškaus Asyžiečio bažnyčia, kurioje vasaromis patarnauju kunigui. Man, tuometiniam 15-mečiui, kun. Rimvydas pasiūlė pradėti skaityti Šventojo Rašto skaitinius sekmadienio Sumos Mišiose. Bėgant metams tobulinau savo dikciją, stengiausi atidžiau vertinti

Ilgametis parapijos ministrantas Dovydas Liepa

monsinjoro dekaną Vytauto Grigaravičiaus homilijų įtaigumo aspektus, minėto Juodkrantės klebono ir kitų oratorių kalbėjimą, įsiminti, kaip taisyklingai kirčiuoti sunkiau tariamus žodžius, kokių tempų bei kokia intonacija reikia skaityti Šventojo Rašto ištraukas, kad esantys bažnyčioje maldininkai puikiai viską suprastų. Be to, besimokydamas gimnazijoje, esu dalyvavęs skaitovų konkursuose, kurie taip pat labai padėjo tobulinti mano raiškaus skaitymo įgūdžius“, – dalijosi patirtimi dvasingas jaunuolis. Jam 2019 m. vasarą teko viešėti JAV, lankyti bažnyčioje Front Range, dalyvauti sekmadienio pamaldose, o po jų gilintis į Šventąjį Raštą. Ši patirtis Dovydą labai sužavėjo, todėl grįžęs į Lietuvą norėjo prisijungti prie Biblijos studijų grupės mūsų parapijoje, bet užsiėmimų laikas KTU sutrukdė jam prisijungti prie Šventojo Rašto studijų grupės veiklos mūsų parapijoje.

Kadangi Dovydas Liepa pasirinko informatikos studijas, kurių metu didžiąją laiko dalį tenka praleisti prie kompiuterio, todėl laisvo laiko daug neturi. Kaip ir daugelis kauniečių, jis domisi krepšiniu, yra „Žalgirio“ vyrų krepšinio komandos „fanas“. Prieš pandemiją jam tekdavo dažnokai „Žalgirio“ arenoje rungtynėse palaikyti mylimą komandą. Retkarčiais ir pats pamėto į krepšį. Taip pat mėgsta skaityti knygas, labiausiai jį domina fantastinio žanro literatūra. „Dar vienas iš pomėgių yra kelionės. Esant galimybei, stengiuosi aplankyti man dar nepažintas šalis ir įspūdingas vietas. Kita vertus, nuo 7 iki 18 metų lankiau A. Kačanausko muzikos mokyklą, turiu fortepijono specialybės diplomą, buvau ne vieno tarptautinio konkurso prizininkas. Tad ir dabar retsykiais mėgstu pamuzikuoti...“, – atsisveikinant kalbėjo parapijos ilgametis ministrantas Dovydas Liepa.

IŠ PARAPIJOS GYVENIMO

Ilgamečio Kristaus Prisikėlimo parapijos klebono mons. Vytauto GRIGARAVIČIAUS atsisveikinimo su bendruomene ir naujojo klebono kun. Kęstučio RUGEVIČIAUS sutikimo bazilikoje iškilmingos šv. Mišios

Liepos 31 d., 11 val., Kristaus Prisikėlimo bazilikoje buvo aukojamos klebono mons. V. Grigaravičiaus Padėkos šv. Mišios už dviejų dešimtmečių tarnystę parapijoje. Gausiai susirinkusiems parapijos bendruomenės nariams, svečiams, pažįstamiems, draugams šv. Mišias, pasipuošęs dovanotoju arnotu, aukojo pats mons. Vytautas Grigaravičius, koncelebravo parapijos kunigai: kun. Nerijus Pipiras, kun. Sigitas Bitkauskas, kun. dr. Robertas Pukenis, *Opus Dei* svečias kun. Paulius, patarnavo diakonas Benas Ulevičius.

Pradėjęs šv. Mišias, mons. Vytautas su jauduliu dėkojo visiems, kurie kartu šiuos du dešimtmečius keliavo kartu, palaikė malda, patarimais, aukomis. Per homiliją mons. Vytautas prisiminė visą tarnystę parapijoje, nerimą atėjus ir priėmus priesaiką mažojoje bažnytelėje, bazilikos atstatymą, Gyvosios Bažnyčios kūrimą. „Su meile apkabinu Jus visus. Ačiū, kad esate ir, manau, būsite su manimi. Aš visada ilgėsiuosi Jūsų veidų, šypsenų ir gerumo, o Jūsų prašau, prisiminus mane, sukalbėti bent vieną maldelę“, – jautriai kalbėjo klebonas.

Po šv. Mišių ilgai truko nuoširdūs monsinjorui sakomi bendruomenės narių, parapijiečių padėkos bei linkėjimo žodžiai, eilės, tarp atsisveikinimo kalbų džiugino solistės Ritos Preikšaitės solo. Vakare, 18 val., Kristaus Prisikėlimo bazilikoje vyko iškil-

mingos naujojo klebono sutiktuvės. Prieš šv. Mišias gausiai susirinkusiems tikintiesiems buvo pristatytas naujas parapijos klebonas kun. Kęstutis Rugevičius, beje, kilęs iš šios parapijos. Jį bendruomenei pristatė Kauno arkivyskupijos kurijos kancleris mons. Adolfas Grušas. Kauno arkivyskupo metropolito Kęstučio Kėvalo dekretą apie naujo klebono skyrimą tikintiesiems perskaitė mons. Vytautas Grigaravičius.

Sugiedojus Šventosios Dvasios himną, kun. K. Rugevičiui pašlaksčius tikinčiuosius švęstu vandeniu ir pagerbus altorių, pagarbą naujam klebonui išreiškė parapijos Pastoracinės tarybos bei maldos grupelių nariai.

Homiliją sakęs mons. A. Grušas akcentavo dabarties svarbą. Pasak monsinjoro, gyventi turime dabartimi, priimti iššūkius, įnešti į dabartį Kristų. Tam reikalingas

klebono ir parapijiečių nuoširdus bendradarbiavimas.

Sukalbėjęs Tikėjimo išpažinimą, kun. Kęstutis Rugevičius prisiekė ištikimai eiti jam patikėtas pareigas. Šv. Mišios baigėsi nuoširdžia naujojo klebono padėka bendruomenei ir iškilmingu palaiminimu.

Mišių metu giedojų jungtinis parapijos „In Vivo Dei“ ir „Gloria Dei“ chorai, vadovaujami maestro Ramūno Baranausko. Nuoširdus ačiū visiems už dalyvavimą šv. Mišiose, palaikymą, pagalbą, sveikinimus ir padėkas mons. Vytauto atsisveikinimo ir naujojo klebono kun. Kęstučio sutikimo šv. Mišiose.

Nuotraukos Gintaro Česonio ir Aldonos Narušienės

AKIRAČIAI

Kunigas su baltu chalatu, arba keletas minčių apie pastoracinį darbą vienoje didžiųjų Lietuvos ligonių

Kun. Nerijus PIPIRAS

Nori pasidalyti keletu eilučių, kurias savo užrašų knygutėje pasižymėjau, lankydamas koronavirusu sergančius žmones. Jau daugiau nei aštuonerius metus dirbaujosi Lietuvos Sveikatos mokslų universiteto Kauno klinikų kapelionu. Pirmiausia reikėtų pripažinti, kad tai pareigos, kupinos iššūkių ir netikėtumų. Tam tikra prasme tarsi esi šiek tiek kitoje valties pusėje, nei įprasta mūsų visuomenėje, ir tai, kas be ko, duoda kiek kitokį žvilgsnį į pasaulį, visumą ir save.

Kauno klinikose šiuo metu esame penki kapelionai, kiekvieną darbo dieną budi vis kitas kapelionas, savaitgaliais budime pagal slenkantį grafiką. Džiugu, kad net ir

visą pandemijos laikotarpį šioje ligoninėje buvo pastoviai aukojamos šv. Mišios paties personalo prašymu – kad būtų ir dirbama, ir meldžiamasi. Manau, kad pamažu imama

suvokti, kad liga – tai iš tiesų nėra vien tik fizinės negalios nebuvimas, bet fizinė, dvasinė ir socialinė gerovė. Džiugu, kad po truputėlį, mažais žingsneliais imama eiti išvien, gydant tiek kūną, tiek sielą.

Aplankyty ligonių skaičius paprastai šiek tiek svyruoja. Be abejo, tai priklauso ir nuo žmonių tikėjimo, ir nuo supančios aplinkos, tačiau kasmet aplankoma per 600 ligonių. Per 50 kūdikių pakrikštijami. Žinoma, tai dažniausiai vadinamieji anks-tukai, silpni kūdikiai, sunkesnėmis ligomis sergantys. Deja, būna taip, kad jie ir neišgyvena. Nevedame atskiros statis- ▶

► Kunigas su baltu chalatu, arba keletas minčių apie pastoracinį darbą vienoje didžiųjų Lietuvos ligonių

tikos, tačiau iš to, kokia informacija grįžta pas mus: iš 12 pakrikštytųjų šiais metais iki birželio mėnesio, mirė 6. Šiuo metu didelis dėmesys skiriamas negyvų gimusių vaikų, ar gimusių iki 22 nėštumo savaitės ir neišgyvenusių kūdikių laidojimui: koplyčioje jau saugomos trys urnos su tokių kūdikių palaikais. Svarbu suvokti pagrindinę Bažnyčios mokymo mintį, kad žmogus žmogumi yra nuo prasidėjimo iki natūralios mirties. Mūsų visuomenei visa tai dar reikia mokytis priimti, tačiau jau žengiami pirmieji žingsniai, ir tai džiugina. Juolab, kad ir Bažnyčia moko, kad net ir nespėti pakrikštyti kūdikiai gali būti išganyti. Šiuo metu Šiluvos kapinėse rengiamas bendras šių kūdikių kapas, ir vėliau keletą kartų per metus tokie negimusių kūdikių palaikai bus laidojami.

Žinoma, pats susidūrimas su liga ar netektimi – labai sudėtingas procesas. Todėl labai didelį darbą čia atlieka sielovados darbuotojai. Jie kalbasi su ligoniu apie galimybes priimti Ligonio patepimo sakramentą, bendrauja su ligonio artimaisiais. Labai didelis darbas atliekamas bendraujant su tėvais, kurių kūdikiai arba gimė kiek anksčiau, arba jiems nebuvo lemta išvysti šio pasaulio – ligos, persileidimas ar pan. Taigi, labai svarbu dirbti ir su artimaisiais. Juolab, kad dar mūsų visuomenėje paplitęs įsitikinimas, kad jeigu kunigas aplankė ligonį, tai jau reikės mirti.

Dar vienas svarbus akcentas, kalbant apie pastoraciją ligoninėje – darbas su gydytojais. Per eilę metų, galima sakyti, jaučiamas pasikeitęs požiūris į dvasininkus, sielovadą, dvasinius dalykus. Džiugu, kai atskiri skyriai prašo šv. Mišių, prieš Kalėdas kviečia apsilankyti pas juos, kartu palaiminant patalpas, pabendraujant ir su personalu, ir su ligoniais, kviečia į renginius, susirinkimus. Kapelionas dalyvauja medicininės etikos ir antimobingo komisijų veikloje, čia išsakydamas savo nuomonę aktualiais etiniais ir probleminiais klausimais.

Kauno klinikų sienos vis dėlto persigėrusios kančia ir skausmu. Kiekvieną dieną jų koridoriais eina sūnūs ir dukros pas savo sergančius tėvus, kiekvieną dieną kažkas palinksta prie sunkiai vėžiu sergančio lovos, kad palengvintų skausmą, čia yra ir tėveliai, tiesiog būnantys prie savo vaikų lovos ir žvelgiantys į ateitį, o tas žvilgsnis turi būti viltingas. Kad taip įvyktų, kad žmogus pakeltų savo akis nuo žemės ir nors tokiomis sudėtingomis akimirkomis, kaip išbandymas, liga, pakeltų akis į dangų – ne tik kapeliono, bet ir kiekvieno mūsų užduotis. Užduotis, nepalikanti abejingų.

Kartais, eidamas prie ligonio lovos, kai ką užsirašau. Juk pats buvimas ten, toje vietoje, reiškia augimą, požiūrių į save, aplinką ir žmones kaitą. Noriu pasidalyti

keletu eilučių, kurias savo užrašų knygutėje pasižymėjau, lankydamas koronavirusu sergančius žmones. Atėjo ta diena, kai reikėjo ir man, kaip kapelionui, atlikti savo pareigą ten, kur gydomi sergantieji virusu. Visgi, nepaisant visko, minčių kilo įvairiausių. Net keletą kartų savęs klausiau, ar iš tiesų reikia ten eiti ir kaip nepamiršti visų tų taisyklių dėl apsaugos. Net nežinau, ar bijojau. Suvokiau, kad esu prie Gyvenimo vartų. Įdomi pirmoji patirtis velkantis „uniformą“: kirbėjo mintis, kaip visa tai tilps ant manęs, ką po ko rengtis ir kaip reikės nusirengti. Visa ta procedūra užtruko. Teko palikti visus nereikalingus daiktus. Ligonų lovos. Veidai. Akys, kadaise norėjusios gyventi... Jau beveik sustingusios. Kažkas dar nori kalbėtis. Gal verkti, gal prašyti ar atsiprašyti. Matau tik judančias lūpas. Užduodu klausimą: „Kaip jaučiatės?“ Ir tik iš lūpų suprantu atsakymą: „Dar gyvenu“. Tai buvo tada. Šiandien jau, ko gero, nėra šio žmogaus... Pribloškia žmonių amžius. Įsivaizdavau, jog ši liga parklupdo labai ligotus, senyvo amžiaus žmones. O prieš mane – palyginti jauni. Kūrę gyvenimą. Galvoję viską pasiekti, lanke prekybos centrus, grožio salonus, mokėję švęsti... Ir netgi nebijoję. Šiandien jie čia. Būdamas prie jų, tiksliau – laimindamas, praeidamas, – galvojau, ar jie kalti, kad serga būtent taip? Be abejo, ne. Tačiau jie virsta meilės ženklai. Ir man, ir visuomenei. Ko gero, būtent jie yra šiandienė Prakartėlė Kristui... Gera, kad dar yra rankų, kurios gali jiems padėti. Didžiuojuosi kantrybe ir ištverme tų, kurie tiesiog būna, apverčia ligonius ar bent pažiūri. Dieną ir naktį. Prisipažinsiu, jog taip norėjosi tą kartą tiesiog atsiklausti. Tyloje. Be žodžių. Dėkoti. Melsti, kad rankų nepristigtų. Prašyti drąsos ir savosioms.

Tada jaudulio buvo. Pamišau kai kuriuos apeigų žodžius, gal ne šimtu procentų išpildžiau instrukcijas. Tačiau nugalėjo šauksmas eiti ten, kur labiausiai reikia Viešpaties ir mano, kaip žmogaus, artumo. Kitą kartą jau žinojau, kas manęs laukia. Galėjau geriau pasirengti, apmąstyti. Todėl sužinojęs, kad reikės eiti į reanimacijos skyrių, kuriame gydomi COVID-19 užsikrėtę žmonės, tyliai vienuoje koplyčioje aukojau šv. Mišias. Už juos. Už gydytojus. Šeimas, kurios negali ne tik pasidalyti baltu kalėdaičio gabalėliu, bet ir ištarti paskutinį žemišką „Sudie“ savo artimiesiems. Vėl tos pačios pavargusios akys. Ir ligonių. Tiesa, jau beveik sustingusios. Ir gydytojų. Pavargusios, pajuodusios... Topteli mintis, kas nutiktų, jei jų nebūtų, jei jų pristigtume, jei jų resursai baigtųsi? Bedugnė. Todėl skubėjau dėkoti. Mintimis. Nes žodžiai gerklėje strigo. Nors tiek. Sakoma, kad ir tai svarbu. Vėl ta pati kaitra, apsilvilkus

apsauginiu kostiumu. Pro apsauginius akinius, skydelį, atrodo, nieko nesimato. Lieka tik sakramentinė formulė, kuria daliniesi, eidamas jau per visas skyrusias palatas, nematydamas nei žmogaus vardo, nei pavardės (gal ir tai kada nors išsitrina, gal kada nors ir iš tikro tampama bevardžiais – nejučia pagalvoju): „Šiuo šventu patepimu ir savo didžiu gailėstingumu tepadedu tau Viešpaties Šventosios Dvasios malone“.

Kas dar labiausiai įstrigo? Trumpas pokalbis su gydytojais. Pirmiausia jie mane pasveikino *įstojus į klubą*. Tiesą pasakius, tai išgirdus, apėmė dvejojpos mintys: statistika, aplinka, pavojus ir pan. Tik po kurio laiko supratau, kad tais žodžiais buvo pasakyta daug daugiau: kunigas – ne priešas. Savo malda, savo buvimu šalia, tuo paskutiniu patarnavimu dar gyviesiems ar tyliomis šv. Mišiomis tuščioje koplyčioje jis yra toje pačioje barikadų pusėje, kaip ir tie, kurie kovoja dėl gyvybės dieną ir naktį. „Jūs esate čia. Tačiau čia gi ligų nėra. Mes visi esame dykaduoniai, kaip sako čia nė nebuvusieji...“ Girdėjau šiuose žodžiuose ir nusivylimą, ir vis dėlto ryžtą. Eiti tolyn. Iki pergalės. Iki galo. Ir mano atsakymas tą kartą buvo trumpas: „Aš viską suprantu, Gydytoju.“ „Turbūt suprantate, kad priemonės reikalingos, kad resursai neamžini, kad reikia apriboti save ir išnaudoti visas galimybes siekiant didesnio gėrio?“ Neturėjau, ką pridurti. Jutau, kad daugiau žodžių čia tiesiog nereikia. Kol kas tiek... Einu toliau. Ir džiaugiuosi, nes einu su Kristumi.

2022 m. rugsėjo 7–15 d.

**ŠVČ. MERGELĖS MARIJOS
GIMIMO ATLAIDAI
ŠILUVOJE**

Rugsėjo mėn. liturginis kalendorius

- 1** – Pasaulinė maldos už rūpinimąsi kūrinių diena
- 4** – XXIII eilinis sekmadienis
- 8** – Švč. Mergelės Marijos Gimimas (*Šilinė*)
- 11** – XXIV eilinis sekmadienis
- 14** – Šv. Kryžiaus Išaukštinimas
- 15** – Švč. Mergelė Marija Sopulingoji
- 18** – XXV eilinis sekmadienis
- 21** – Šv. Matas, apaštalas, evangelistas
- 25** – XXVI eilinis sekmadienis
- 29** – Šv. Mykolas, Gabrielius ir Rapolas, arkangeliai